

Arrest

nr. 199 004 van 31 januari 2018
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2015 met refertenummer 58964.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MOSTAERT, die *loco* advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 oktober 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 18.02.2010 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 21.08.2012 afgesloten met een beslissing ‘afstand van het geding wordt vastgesteld’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 20.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het feit dat betrokkene in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI) bij indiening van de aanvraag art. 9bis, dient er te worden opgemerkt dat dit document slechts een tijdelijk verblijfsdocument betreft afgeleverd tijdens de asielprocedure. Gezien de asielprocedure werd afgesloten op 21.08.2012 kan dit element niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene op dit moment niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De elementen van integratie (het inschrijvingsbewijs en de gevolgde Franse taallessen, de werkbereidheid en de effectieve tewerkstelling (zie arbeidscontract en loonfiches)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In de kantlijn hierbij dient te worden opgemerkt dat een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 21.08.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, nog geen enkele veroordeling heeft opgelopen, geen gevaar uitmaakt voor de nationale veiligheid, geen fraude of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 12.11.2012 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 21.08.2012 van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du principe de bonne administration qui implique que toute autorité administrative est tenue de rencontrer et de répondre, dans la motivation de ses décisions, les arguments invoqués par les administrés, et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.

La jurisprudence constante du Conseil d'Etat et du Conseil du Contentieux des Etrangers, relative à l'application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 distingue 2 étapes :

« En ce qui concerne la recevabilité de la demande d'autorisation de séjour, la partie défenderesse examine si des circonstances exceptionnelles sont invoquées et le cas échéant, si celles-ci sont justifiées ; en l'absence de telles circonstances, la demande d'autorisation est déclarée irrecevable.

En ce qui concerne le bien-fondé de la demande, la partie défenderesse examine s'il existe des raisons 'autoriser l'étranger à séjourner plus de trois mois dans le Royaume. A cet égard, le Ministre ou le Secrétaire d'Etat compétent dispose d'un large pouvoir d'appréciation. En effet, l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne prévoit aucun critère auquel le demandeur doit satisfaire, ni aucun critère menant à déclarer la demande non fondée (dans le même sens, C.E., 6 octobre 2011 - n° 215.571 et 1er décembre 2011 - n° 216.651). »

(C.C.E., arrêt n° 112.181 du 17 octobre 2013 – C.C.E., arrêt 140.914 du 12 mars 2015).

Conformément à cette jurisprudence, la demande de régularisation de séjour introduite par le requérant en date du 12 novembre 2012 (cfr annexe 2) était structurée, quant aux arguments invoqués, en 2 parties distinctes intitulées respectivement :

- pour les arguments de recevabilité : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT L'INTRODUCTION DE LA DEMANDE EN BELGIQUE » ;
- pour les arguments de fond : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT LA REGULARISATION DU SEJOUR ».

En l'espèce, force est de constater que l'administration a procédé à une totale confusion entre les moyens de recevabilité et de fond invoqués :

- d'une part, en reprochant aux moyens de fond de ne pas constituer des circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande en Belgique, ce qui relève de la recevabilité ;
- d'autre part, en n'examinant aucunement les arguments spécifiques de recevabilité invoqués dans la demande.

1. Arguments de fond analysés à tort sous l'angle de la recevabilité

Une simple lecture de la demande de régularisation de séjour permet de s'apercevoir que nulle part sous le titre « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT L'INTRODUCTION DE LA DEMANDE EN BELGIQUE », il n'est nullement fait état des cours de langue française suivis ainsi que de l'exercice effectif d'un travail salarié, cet argument étant uniquement invoqué sous le titre « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT LA REGULARISATION DU SEJOUR », relatif au fondement de la demande.

Or l'administration motive sa décision comme suit « De elementen van integratie (het inschrijvingsbewijs en de gevulde Franse taallessen, de werkbereidheid en de effectieve tewerkstelling (zie arbeidscontract en loonfiches)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198. 769). », ce qui démontre à suffisance la confusion opérée.

Cette confusion entre les moyens de recevabilité et de fond invoqués dans la demande révèle un manque total de rigueur quant au traitement du dossier qui rend totalement incompréhensible la motivation de l'acte attaqué, dès lors que la moindre des choses qu'un administré puisse être en droit d'attendre de l'administration est que les fonctionnaires qui examinent son dossier soient à même de comprendre le sens et la structure de l'argumentation qui leur est soumise.

2. Argument de recevabilité non examiné

Le requérant a exposé, sous le titre « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT L'INTRODUCTION DE LA DEMANDE EN BELGIQUE » qu'en raison de son activité professionnelle salariée nécessitant sa présence quotidienne en Belgique, il ne lui était pas possible de retourner dans son pays d'origine afin d'y introduire la présente demande par la voie consulaire ordinaire, sans risquer de mettre en danger l'existence même de cette activité, laquelle est précisément à l'origine de sa demande.

Or, nulle part dans le texte de la décision attaquée on n'aperçoit que l'Office des Etrangers ait examiné cet argument spécifique de recevabilité tiré de l'arrêt de l'activité professionnelle en cours comme rendant difficile le retour au pays d'origine, ce alors même que le requérant avait étayé sa demande par la jurisprudence du Conseil d'Etat selon laquelle : « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition, et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées s'ils s'y soumettaient. ... Le ministre, en réponse à des questions parlementaires, a précisé que des difficultés pour obtenir un visa de sortie des autorités du pays d'origine, où des circonstances familiales, étaient des motifs acceptables de déroger à l'article 9, alinéa 2, de la loi et permettaient d'octroyer l'autorisation de séjour prévue au premier alinéa de la disposition...» (Conseil d'Etat, 1er avril 1996, R.D.E. 1996, 91, 742-744).

Ce manque de prise en compte d'un élément fondamental de la demande constitue une violation du principe de bonne administration qui exige que toute autorité administrative prépare ses décisions avec soin et minutie, en ayant égard à tous les éléments soumis à son appréciation.

En effet, le principe de bonne administration de soin et de minutie entraîne :

« l'obligation pour l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

(Conseil d'Etat, 12 décembre 2012, n°221.713

Conseil d'Etat 17 septembre 2012, n° 220 622

Conseil d'Etat, 16 février 2009, n°190.517

C.C.E, 29 septembre 2014, 145.059).

3. En ce qui concerne la proportionnalité

Dans sa demande de régularisation de séjour, le requérant a explicitement invoqué la jurisprudence du Conseil d'Etat en vertu de laquelle « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition, et d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients à son accomplissement... » (Conseil d'Etat, 1er avril 1996, arrêt 58.869, R.D.E. 1996, n° 91, p. 742-744).

Force est de constater qu'en l'espèce, à la lecture de la motivation de l'acte attaqué, rien ne permet de vérifier que cet argument de proportionnalité a été examiné par l'administration.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.5. Verzoeker betoogt *in concreto* dat enerzijds sommige elementen met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag werden beoordeeld in de fase van de ontvankelijkheid, terwijl, anderzijds, de als ontvankelijkheidsvoorwaarde ingeroepen buitengewone omstandigheden buiten beschouwing werden

gelaten. In het bijzonder voert verzoeker aan dat hij er in zijn aanvraag op heeft gewezen dat hij een tewerkstelling in België heeft, die een hinderpaal vormt voor de terugkeer naar zijn land.

In de mate verzoeker aanvoert dat elementen die werden aangevoerd met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag door de verwerende partij reeds werden beantwoord in het kader van de onontvankelijkheid van de aanvraag, blijkt niet dat verzoeker hierdoor enige belangenschade zou hebben geleden.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag was verzoeker tewerkgesteld en kon derhalve moeilijk terugkeren. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motivering:

“De elementen van integratie (het inschrijvingsbewijs en de gevolgde Franse taallessen, de werkbereidheid en de effectieve tewerkstelling (zie arbeidscontract en !loonfiches)) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In de kantlijn hierbij dient te worden opgemerkt dat een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 21.08.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Hieruit blijkt wel degelijk waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat het feit dat verzoeker tewerkgesteld is, geen buitengewone omstandigheid vormt. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het element van tewerkstelling, kan hij aldus niet worden bijgetreden. Verzoeker geeft niet aan waarom het oordeel dat de tewerkstelling slechts tijdelijk was voor de duur van de asielpcedure, die inmiddels werd beëindigd en derhalve niet in aanmerking werd genomen als buitengewone omstandigheid, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Vermits verzoeker na afloop van zijn asielpcedure niet langer gerechtigd was om arbeid in België te verrichten, is deze beoordeling niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker voert geen andere concrete grieven aan die kunnen wijzen op een schending van de aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT